

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 2241

гр. София, 18.03.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в закрито заседание на 18.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

като разгледа дело номер **6983** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба вх. №24434/09.07.2021г. на З. К. М., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [жк], [жилищен адрес] чрез адв. А. Ч., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, ап.1, срещу Решение № 1040-21-599 от 14.06.2021 г. на Директора на ТП на НОИ-С. град, с което е отхвърлена жалбата и е потвърдено Разпореждане № 620414 от 16.04.2021г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване.

В проведеното на 13.12.2021 г. открито съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателката – адв. Ч., е направил искане за спиране на настоящото съдебно производство до окончателното приключване на производството по административно дело № 2264/2021 на АССГ, образувано по жалба на З. К. М. срещу Решение № 1040 – 21 – 138 / 03.02.2021 г., издадено от директора на ТП на НОИ – С. – град, с което е потвърдено Разпореждане № 214 – 00 – 5891 – 2 от 27.11.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, и Разпореждане № 214 – 00 – 5891 – 3 от 27.11.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица. С разпореждане № 214 – 00 – 5891 – 2 от 27.11.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, на основание чл. 54ж, ал. 2, т. 1 КСО е отменено разпореждане № 214 – 00 – 5891 – 1 / 01.11.2016 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а КСО. С разпореждане № 214 – 00 – 5891 – 3 от 27.11.2020 г., на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 10 КСО, е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица.

Ответната страна – Директорът на ТП на НОИ-С. град, чрез юрк. Б. изразява становище за неоснователност на искането за спиране.

Служебно извършената проверка установи, че по адм. дело № 2264/2021 г. на АССГ е постановено решение № 1084 от 22.02.2022 г., с което е отхвърлено оспорването на М. срещу Решение № 1040 – 21 – 138 от 03.02.2021 г. Това съдебно решение е

окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 119, ал. 1, вр. чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "б. " КСО. Само на това основание е неоснователно искането за спиране на основание чл. 229, ал. 1, т. 3 ГПК – не е налице висящ съдебен процес, решението по който да е преюдициално за настоящия спор.

За пълнота следва да се посочи и следното:

Независимо от предмета на административно дело № 2264/2021 на АССГ съдът намира, че не са налице предпоставките на чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК, вр. чл. 144 АПК.

Разпоредбата на чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК, приложима в административното производство на основание чл. 144 АПК посочва, че за да се постанови спиране на съдебното производство, се изисква наличие на преюдициална връзка между две дела, образувани пред един или различни съдилища, решението на първото от които да има значение за правилното решение на спора по делото, по което производството се спира. В Тълкувателно решение № 2/19.11.2014 г. на ОСГТК на ВКС по тълкувателно дело №2/2014 г. е прието, че връзката на преюдициалност между двете дела, следва да е обусловена от връзката между субективните права и правопораждащите ги факти, като съдържание на конкретните правоотношения. Преценката за обусловеност между делата и на основанията за спиране по чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК се извършва въз основа на данните за предмета на делото.

Съгласно чл. 117а, ал. 1 КСО обжалването на разпорежданията по чл.114 и чл.117, ал. 1, т. 2 не спира изпълнението им. По силата на чл. 114, ал. 5 КСО дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал. 3, подлежат на принудително изпълнение по реда на чл. 110, ал. 5, т. 1 от този кодекс или по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс или могат да бъдат прихванати от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване.

С Разпореждане № 214-00-5891-4/27.11.2020 г. на Ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ – С.-град на основание чл. 114, ал. 3 и във вр. с чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО е разпоредено З. К. М. да възстанови неоснователно изплатено парично обезщетение за безработица за периода от 19.10.2016 г. до 18.10.2017 г. След оспорване по административен ред на това разпореждане е постановено Определение № 1040-21-137/03.02.2021 г. на Директора на ТП на НОИ – С.-град, с което е спряно производството по неговото обжалване до решаване на спора относно предходно издадените Разпореждане № 214 – 00 – 5891 – 2 от 27.11.2020 г. и Разпореждане № 214 – 00 – 5891 – 3 от 27.11.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица. Постановеното съдебно решение по адм. дело № 2264/2021 г. на АССГ и съвместният анализ на нормите на чл. 117а, ал. 1 и чл. 114, ал. 5 КСО сочат на извод, че разпореждането за възстановяване на суми в полза на ДОО, за което законът предвижда неговото предварително изпълнение, е равнозначно на влязъл в сила акт, определящ вземането като ликвидно и изискуемо, което е достатъчно условие за извършване на прихващане. В този аспект дори и да беше отменено Решение № 1040 – 21 – 138 / 03.02.2021 г. на Директора на ТП на НОИ това би имало за последица възможността за възстановяване на неоснователно удържаните суми на жалбоподателката, но не обосновава преюдициалност на спора, който е повдигнат пред АССГ по административно дело № 2664/2021 г. Забраната за принудително изпълнение върху обезщетенията по социалното осигуряване, установена в чл. 213, ал. 2, т. 1 ДОПК се прилага в производствата за принудително изпълнение по реда на ДОПК, но не намира субсидиарно приложение при принудително изпълнение по реда на чл. 114, ал. 5 КСО. Административният орган

има право да пристъпи към изпълнение срещу задълженото лице и без да е разрешен спорът с влязъл в сила съдебен акт относно дължимостта на сумите на основание чл. 114, ал. 1 КСО. Поради това решението на съда относно неговата законосъобразност не е обуславящо разрешаването на спора по настоящото производство.

При неустановеност на хипотезата на чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК, обусловена от изискването за преюдициалност между двете висящи пред АССГ административни дела, следва да бъде отхвърлено направеното искане за спиране на настоящото съдебноадминистративно производство.

Водим от горното и на основание чл. 166, ал. 4 АПК Административен съд - София - град, III отделение, 75-ти състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за спиране на производството по административно дело № 6983/2021 г. по описа на Административен съд – София-град до приключването с влязъл в сила съдебен акт на производството по административно дело № 2264/2021 г. на същия съд.

НАСРОЧВА делото за разглеждане в открито съдебно заседание на 18.04.2022 г. от 9.40 часа, за която дата и час, да се призоват страните.

ДА СЕ ВРЪЧИ на страните препис от настоящето определение.

Определението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: